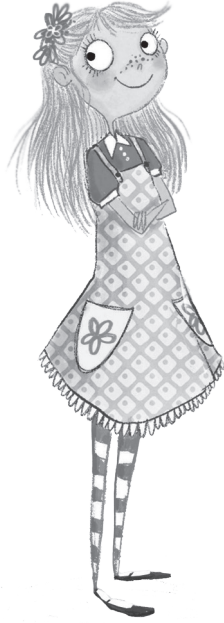

Anne

Julian

Dick

George

Timmy

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five on a Treasure Island
Eerste originele uitgave: 1942 / herziene editie: 1997

Part of Hodder & Stoughton, United Kingdom
© Tekst en illustraties: Hodder & Stoughton Limited.

The Famous Five, Enid Blyton and Enid Blyton's signature
are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited.

Deze uitgave:
De Vijf gestrand op Kirrin Eiland
(Eerder verschenen onder de titel:
De Vijf en het gestrande goudschip)
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort

Nederland:
© 2020 Uitgeverij Memphis Belle
's Gravelandseweg 59, 1217EH Hilversum
www.memphisbelle.nl
ISBN 978 94 63 13282 4
NUR 283

België:
© 2020 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be
ISBN 978 90 02 27065 9
D/2020/0034/142
NUR 283

Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

gestrand op Kirrin Eiland

INHOUD

1. EEN GROTE VERRASSING.....	9
2. HET VREEMDE NICHTJE	17
3. EEN VREEMD VERHAAL EN EEN NIEUWE VRIEND	27
4. EEN SPANNENDE MIDDAG.....	38
5. HET EILANDBEZOEK.....	48
6. WAT DE STORM DEED	60
7. TERUG NAAR KIRRIN COTTAGE	70
8. HET WRAK VERKENNEN	79
9. HET KISTJE UIT HET WRAK.....	89
10. EEN VERBIJSTEREND AANBOD	100
11. OP WEG NAAR KIRRIN EILAND.....	109
12. SPANNENDE ONTDEKKINGEN.....	118
13. IN DE KERKERS	130
14. PROBLEMEN	141
15. REDDINGSPLAN	149
16. EEN PLAN – EN OP HET NIPPERTJE ONTSNAPT	159
17. HET EINDE VAN HET AVONTUUR	169

HOOFDSTUK 1

Een grote verrassing

‘Mam, wat gaan we in de zomervakantie doen?’ vroeg Julian aan de ontbijttafel. ‘Mogen we weer naar Polseath?’

‘Ik ben bang van niet,’ antwoordde zijn moeder. ‘Ze zijn helemaal volgeboekt dit jaar.’

De drie kinderen aan tafel wisselden een teleurgestelde blik. Ze waren gek op het huis in Polseath. Het lag aan een mooi strand en je kon er lekker zwemmen.

‘Komt goed,’ zei pap. ‘Wedden dat we iets anders vinden waar jullie het net zo leuk hebben? Trouwens, mam en ik kunnen dit jaar niet met jullie mee. Had mam dat al verteld?’

‘Nee!’ riep Anne. ‘Serieus, mam? Kunnen jullie echt niet met ons mee op vakantie? We gaan altijd met z’n allen!’

‘Dit keer wil pap dat ik met hem meega naar Schotland,’ zei mam. ‘Met z’n tweetjes! En omdat jullie inmiddels groot genoeg zijn om voor jezelf te zorgen, dachten we dat het wel een leuk idee zou zijn als jullie met z’n drietjes op vakantie gaan. Maar nu Polseath vol zit, weet ik eerlijk gezegd ook niet goed waar jullie dan naartoe kunnen.’

‘Ze zouden bij Quentin kunnen logeren ...’ zei pap ineens. Quentin was zijn broer, dus een oom van de

kinderen. Ze hadden hem ooit één keer ontmoet en vonden hem nogal angstaanjagend. Het enige wat de kinderen nog over hem wisten was dat hij een enorm lange, fronsende man was en een superslimme wetenschapper, die van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat studeerde. En dat hij aan zee woonde.

‘Quentin?’ zei mam, en ze perste haar lippen op elkaar. ‘Hoe kom je nou ineens bij Quentin? Ik kan me niet voorstellen dat hij zit te wachten op het kabaal van de kinderen in zijn kleine huis.’

‘Nou,’ zei pap, ‘ik had laatst in de stad een zakelijke afspraak met Fanny, de vrouw van Quentin, en ik had het idee dat ze het momenteel niet zo breed hebben. Ze vertelde dat ze op zoek was naar één of twee mensen die een tijdje bij hen konden komen wonen. Dat ze heel blij zou zijn met wat extra geld. En bovendien ligt hun huis aan zee; het is misschien wel de perfecte plek voor de kinderen. Fanny is heel aardig, ze zou goed voor ze zorgen.’

‘Hmm, oké ... Help me even, hoe heet hun dochter ook alweer? O ja, Georgina! Hoe oud zou ze nu zijn? Ongeveer elf, toch?’

‘Even oud als ik,’ zei Dick. ‘Gek idee dat we een nichtje hebben dat we nog nooit hebben ontmoet. Ze zal wel eenzaam zijn, daar in haar eentje. Ik heb Julian en Anne om mee te spelen, maar Georgina is helemaal alleen. Ze zal het vast leuk vinden als we komen.’

‘Ja, tante Fanny zei al dat Georgina wel wat gezelschap kon gebruiken,’ zei pap. ‘Ik denk echt dat dit een goeie oplossing is. Laten we Fanny bellen om te vragen of de kinderen mogen komen. We helpen haar ermee, dat weet ik zeker, en Georgina hoeft zich dan niet weer een hele vakantie in haar eentje te vermaken. Bovendien weten we dat jullie daar veilig zijn.’

De vakantie doorbrengen bij een onbekend nichtje, met zo veel onbekend terrein om te ontdekken; de kinderen zagen het wel zitten!

‘Zijn daar kliffen en rotsen en stranden?’ vroeg Anne. ‘Is het een leuke plek?’

‘Ik herinner het me niet zo goed,’ antwoordde pap. ‘Maar ik weet zeker dat er genoeg te doen is. Jullie zullen het fantastisch vinden! Het heet Kirrin Baai. Tante Fanny woont er al haar hele leven en zou er voor geen goud weg willen.’

‘Pap, waarom bel je tante Fanny niet nu meteen om te vragen of we mogen komen?’ riep Dick enthousiast. ‘Ik denk dat dit de perfecte plek voor ons is. Het klinkt heel avontuurlijk!’

‘Haha, dat zeg jij over elke plek waar je naartoe gaat!’ zei pap lachend. ‘Goed, ik ga haar meteen bellen. Laten we hopen dat het uitkomt.’

Pap was naar de gang gelopen en ze hoorden hem praten.

‘Ik hoop zo dat het mag,’ zei Julian. ‘Wat zou Georgina voor een type zijn? Ze is dus elf, een jaar jonger dan ik, even

oud als jij, Dick, en een jaar ouder dan Anne. Past perfect! We zouden veel lol kunnen hebben met z'n vieren!

Na ongeveer tien minuten kwam pap de kamer weer in; de kinderen zagen meteen aan zijn gezicht dat hij het voor elkaar gekregen had. Hij glimlachte naar ze.

‘Geregeld!’ riep hij. ‘Tante Fanny vond het een geweldig idee, ook voor Georgina. Het leek Fanny heerlijk om jullie een vakantie lang bij haar te hebben. Het enige is dat jullie oom Quentin niet mogen storen. Hij is altijd hard aan het werk en zijn humeur knapt niet erg op van kinderen die hem tot last zijn.’

‘We zullen ons gedragen!’ riep Dick. ‘Beloofd! Joepie, wanneer gaan we, pap?’

‘In de eerste week van de vakantie, als het mam en mij lukt om alles te regelen,’ zei pap.

Mam knikte. ‘Ja, dat moet zeker lukken,’ zei ze, ‘zo veel hoeft er niet geregeld te worden. En qua kleding hoeven jullie alleen zwemspullen, wat T-shirts en korte broeken te pakken. Jullie hebben daar toch elke dag hetzelfde aan.’

‘Lekker om weer te kunnen dragen wat ik wil,’ zei Anne, terwijl ze door de kamer danste. ‘Ik ben dat schooluniform wel zat. Lekker in mijn badpak of mijn korte broek, en dan zwemmen of klimmen met z'n allen.’

‘Nou, het duurt nu niet lang meer,’ zei mam. ‘Vergeet niet ook wat speelgoed en boeken klaar te leggen om mee te nemen. Maar niet te veel, zo veel ruimte hebben ze niet.’